

РЕШЕНИЕ

№ 381

гр. София, 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на четиринадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стефан Илиев

Членове: Иванка Шкодрова
Калинка Георгиева

при участието на секретаря Невена Б. Георгиева
в присъствието на прокурора Г. Сл. М.
като разглежда докладваното от Стефан Илиев Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20221000600701 по описа за 2022 година

Съобразно изискванията на чл. 339 НПК, Софийският апелативен съд
намери следното:

С присъда №32 от 24.02.2022 г. на Софийски градски съд, НО, 21
състав по НОХД № 1741 по описа за 2021 година, подсъдимия С. Д. Б. е бил
признат за ВИНОВЕН , в това, че:

На 16.08.2019 година в гр. София, кв. „Младост-2“, бл. 218, вх. 1, ет. 1, в
служебно помещение на Министерство на вътрешните работи - приемна на 07
РУ при СДВР, в качеството си на длъжностно лице - полицейски орган -
полицейски инспектор V степен в група „Териториална полиция“ - Младост
на сектор „Охранителна полиция“ към 07 РУ - СДВР - МВР, преназначен на
тази длъжност с Заповед № 51 Зз -2916/13.04.2016 г. на директора на СДВР,
приел дар - парична сума в размер на 850 /осемстотин и петдесет/ лева от Л.
С. Л., загдето е нарушил службата си - не връчил на Л. призовка във връзка с
преписка СПУКС-2-080/2019г. по описа на ОПП-СДВР за извършено
нарушение по ЗДвП - в нарушение на служебното си задължение,

произтичащо от чл.84 ЗАНН - „Доколкото в този закон няма особени правила за призоваване и връчване на призовки и съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне разноси на свидетели и възнаграждения на вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, на касационни жалби пред административния съд и предложения за възобновяване, се прилагат разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс“, вр. чл. 178 НПК - (1) Връчването на призовки, съобщения и книжа се извършва от служител при съответния съд, орган на досъдебното производство, община или кметство. (2) Когато връчването не може да стане съгласно ал.1, то се извършва чрез службите на Министерството на вътрешните работи или службите на Министерството на правосъдието, т. 8 „Стриктно следи за законосъобразното прилагане на административно - наказателните мерки и правилното им документално оформяне“ и т. последна „Изпълнява и други задачи, възлагани от служебното ръководство в рамките на предоставените му правомощия“ от основните длъжностни задължения съгласно специфичната длъжностна характеристика на длъжността „Полицейски инспектор VI - IV в група „Териториална полиция“ на сектор „Охранителна полиция“ и участък към РУ при СДВР и т. 6 на заповед № 3382з - 68/2019 г. на Началника на 07 РУ - СДВР, издадена на основание чл. 54 ЗМВР и чл. 24 ал. 4 от Инструкция № 8121з - 823 от 05.11.2014 г. за организация на дейността в МВР по териториалното обслужване на населението, като нарушението на службата не съставлява престъпление.

За извършено престъпление по чл.302 т.1 вр. чл.301 ал.2 вр. ал.1 вр. на основание чл.54 ал.1 от НК първият съд осъдил подсъдимия да изтърпи наказания - 1 / една/ година лишаване от свобода и глоба в размер на 2 000 /две хиляди/ лева.

На основание чл.66 ал.1 от НК изпълнението на наказанието лишаване от свобода е отложено за срок от 3 /три/ години, считано от влизането на присъдата в сила.

На основание чл.301 ал.4 вр. чл.37 ал.1 т.6 и т.7 НК подсъдимия С. Д. Б. е лишен от право да заема определена полицейска длъжност в МВР, както и да упражнява професията на полицейски служител за срок от 2 /две/ години.

На основание чл.307а НК подсъдимия С. Д. Б. е осъден да заплати

равностойността на предмета на престъплението, а именно дадения подкуп от 850 /осемстотин и петдесет/ лева.

На основание чл.189 ал. 3 от НПК подсъдимия Б. е осъден да заплати направените по делото разноси в размер на 914, 39 лева в полза на държавата по сметка на МВР, както и 5 лева за служебно издаване на изпълнителен лист в полза на СГС, а така също и сумата от 125 лева в полза на ВСС по сметка на СГС, както и 5 лева за служебно издаване на изпълнителен лист в полза на СТС.

Така постановената присъда не е влязла в сила.

В срока установен от закона за атакуването ѝ пред следващата съдебна инстанция е постъпила жалба от подсъдимия, чрез упълномощения му защитник адвокат В. М. А. от САК, а след изготвянето на мотивите на присъдата и допълнение към жалбата, които имат следното основно съдържание:

Първоинстанционният съд е допуснал съществени нарушения на материалния закон, касаещи състава на т.нар. престъпление „подкуп“ при наличната доказателствена съвкупност по делото, която в никакъв случай не би могла да бъде квалифицирана под това престъпление.

Съгласно Постановление №8/30.11.1981 г. по НД №10/1981 г. на Пленума на ВС, което е основополагащо за разбирането на престъплението подкуп: „Субект на подкуп е само длъжностно лице по смисъла на чл. 93, ал. 1, б. „а“ и „б“ НК, което лично може да извърши или не извърши съответно действие по служба, произтичащо от неговите права и задължения, включени в служебната му компетентност или възложена работа Тоест, не може да бъде субект на престъплението подкуп длъжностно лице, което приема дар или друга имотна облага за действие или бездействие, което не се включва в неговите служебни права и задължения. В тези случаи не е налице подкуп, защото длъжностното лице не може да извърши исканото от даващия дар или друга имотна облага, действие или бездействие.“

Отделно от това съгласно Решение №56/03.04.2018 г. по н.д. № 122/2018 г. на ВКС „За да е съставомерно поискването, респ. получаването на неследваща се имотна облага, то следва да е функционално обвързано с

извършването/неизвършването на съответното служебно задължение, предвид фактическия обхват на съвкупността на служебни задължения.“

Съобразно установената по делото фактическа обстановка основаваща се на свидетелските показания на св. Л., подсъдимият се е свързал с него за да му „оправи“ акта по ЗДвП. От тълкуването на използвания от св. Л. глагол, прозира смисъла на „прекрати“, „преустанови“, „заличи“, въобще всичко, което по един или друг начин би могло да парира издаването на АУАН на св. Л.. При всички случаи това „оправяне“ на административния акт не може обективно да се изразява в невръчването на самата призовка по административнонаказателната преписка. Парадоксалното е това, че невръчването на призовката не само няма да „оправи акта“, в смисъл на избягване на административно наказание за св. Л., но и ще доведе до още по-тежки последици за същия - въпросния АУАН и последващото го НП ще бъдат издадени и въведени в системата, независимо от това дали св. Л. ще бъде уведомен или не. Ето защо и подсъдимия като длъжностно лице - полицейски инспектор V-та степен в група „Териториална полиция“ Младост на Сектор „Охранителна полиция“ към 07 РУ-СДВР не само не е имал никакви права или задължения към издадения административен акт на св. Л., той обективно не би могъл да отмени същия.

При това положение и при наличните доказателства по делото, единственият логичен извод е, че св. Л., давайки парите на подс. Б. със сигурност не ги дал за да не му бъде връчена призовка, както и не ги е дал за нещо, което длъжностното лице Б. може да извърши или не в кръга на службата и задълженията си, тоест единственият категоричен извод е, че в настоящия случай от обективна страна няма как да е бил осъществен престъпния състав на престъплението „подкуп“ от подсъдимия, доколкото той не е негов годен субект. Нещо повече подсъдимият не е имал никакви задължения, респективно - права, дори по отношение на връчването на призовка. Механизмът на разпределение на съобщенията и призовките в МВР бе изяснен по делото. Процесната призовка е дошла с писмо, което първо е разпределено с изрична писмена резолюция на св. С., която я разпределя на св. Н., макар да няма никакво право на това, тъй като противно на записаното в обвинителния акт, св. С. не е началник група „Териториална полиция“, откъдето да има правото да разпределя преписки. Това обстоятелство е потвърдено лично от св. С. в хода на съдебното следствие пред първата

инстанция. От своя страна св. Н. е взела призовката, това изрично е записано в дневника на л.83, т.2 от наказателното делото, което обстоятелство косвено се потвърждава и от показанията на св. С.. От свидетелските показания на Н., се установява, че тя не помни кога, как и къде е дала призовката на подс. Б.. Защитникът твърди, че няма как да има спомен за това, защото такова предаване не се е случвало тъй като подс. Б. не отговаря за адреса на св. Л., предвид микрорайнирането, според което за този адрес отговаря полицейската служителка В.. Липсва писмена резолюция, подпис за приемане, отразяване в дневника. Защита твърди, че в действителност не е ясно какви права и задължения е имал подсъдимия по отношение на призовката, като твърди, че правилният отговор е никакви. Посочените в обвинителния акт норми от ЗАНН и НПК са общи и по никакъв начин не могат да доведат до задължение на подс. Б. спрямо конкретната призовка, противното би означавало, че той трябва да е задължен да връчи всяка съществуваща призовка от съда или полицията.

Евентуално на горното, поведението на подс. Б. може да разкрива от обективна и субективна страна друг състав на престъпление, но в никакъв случай на този, за който е привлечен в качеството на обвиняем и по който е осъден в първата инстанция.

Теорията и практиката по въпросите на подкупа допускат, при наличие на конкретен повод, действията по служба да не бъдат точно индивидуализирани, а да са определени с оглед резултата. В настоящия случай резултатът следва да се преценява с оглед на това какво е могъл и какво не в действителност да стори подсъдимият в това си длъжностно качество. Със сигурност не е имал възможността да прекрати по някакъв начин АУАН-а, издаден на св. Л.. В този смисъл, съдът е следвало да прецени каква е крайната цел на извършените „услуги“ от страна на подсъдимия Б., както и дали те нарушават връзката между поисканите и получени пари и действията на Б. по служба.

Правните изводи на СГС страдат и от друг недостатък. Процесуалният закон задължава съда да прецени, не само дали към установените факти е приложима предложената от прокуратурата квалификация, но и всяка друга, която не е свързана с по-тежко наказание и предполага приложение на чл.287, ал. 1 от НПК, а ако деянието не съставлява престъпление, дали не следва да

бъде ангажирана административно-наказателната отговорност на извършителя. Дори да се приеме, че подс. Б. е нарушил задълженията си, като не е връчил призовка на св. Л. срещу възнаграждение, е следвало това поведение да бъде обсъдено и във връзка със с други възможни състави на длъжностни престъпления.

Защитникът твърди, че изначално показанията на св. Л. следва да бъдат отхвърлени поради тяхната конструктивна и смислова нелогичност. Когато се касае за показанията на лица, уличаващи даващия или приемащия подкуп, те следва да бъдат подложени на много внимателна преценка. В настоящия случай св. Л. не може да даде разумно и последователно обяснение за какво са били предназначени парите, които е дал на подс. Б. за „оправянето“ на административния акт, като е налице непоследователност в разпитите на този свидетел дори и в това твърдение. Освен това, в хода на съдебното следствие пред първата инстанция, според защитата, св. Л. твърди неистина, тъй като не може да се приеме за вярно твърдението на свидетеля, че е записал първия разговор с подс. Б., тъй като бил записвал всичките си разговори, но при поставен му по това твърдение въпрос при проведената очна ставка заявява, че не може да предостави запис на никакъв друг разговор. Защита твърди, че е невярно и твърдението на свидетеля Л., че записът е прехвърлен на диск от дъщеря му, тъй като, видно от Съдебно - техническата експертиза е, че записът на този разговор върху приобщения по делото диск се появява по делото с дата един ден преди неговото създаване.

Мотивите на първоинстанционния съд са вътрешно противоречиви. От тях е видно, че самият съдебен състав приема, че няма как да е налице в случая престъплението подкуп, но въпреки това е постановил осъдителен диспозитив за това престъпление, което освен че не е безспорно доказано, няма и как да бъде осъществено от подс. Б., поради изложените по-горе причини.

Въз основа на изложеното се иска отмяна на присъда от 24.02.2022г. по НОХД № 1741 /2021 г. по описа на СГС, Н.О., 21 и постановяване на нова присъда, с която подсъдимият С. Б. да бъде оправдан по повдигнатото му обвинение.

Алтернативно се иска при наличие на съществени нарушения на съдопроизводствените правила, да бъде върнато делото за ново разглеждане

на друг състав на Софийски градски съд.

На съдебните прения пред въззивния съд страните излагат доводи със следното кратко съдържание:

Прокурорът от Апелативна прокуратура - София намира присъдата на ОС Монтана за правилна и законосъобразна, а жалбата – неоснователна. Не споделям доводите, че подсъдимият не е имал никакви задължения, респ. права по отношение на връчването на призовката. В хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд посредством показанията на св. С. и Н. логично, последователно и непротиворечиво е бил установен механизмът за разпределянето на постъпващите призовки с оглед връчването им в различните райони в ж.к.Младост. Събрани са и писмени доказателства относно длъжностното качество на подсъдимия и неговите задължения и функции, произтичащи от длъжностната му характеристика. В мотивите си първоинстанционният съд задълбочено и в пълнота е обсъдил показанията на свид. Л. /л.14-18/, като е изтъкнал и солидни съображения относно тяхното кредитиране, съпоставяйки ги с останалия доказателствен материал.

Първоинстанционната присъда е правилна и законосъобразна, съдът не е допуснал нарушения при проверката и анализа на доказателствения материал, което да е предпоставка за отмяна на първоинстанционния съдебен акт. Видът и размерът на наказанието правилно е определен при условията на чл.55 от НК. Моли първоинстанционната присъда да бъде потвърдена изцяло.

Защитникът адв. А. поддържа подадената жалба. Твърди, че подсъдимият не е имал пряка възможност, чрез служебните си права или задължения, да осуети административно-наказателната преписка и санкция, която може да бъде наложена на пострадалия Л.. Сочи, че районът на връчване на призовката не е обслужван от подсъдимия.

Не е вярно записаното от съда в мотивите, че св. Н. е заявила, че е връчила въпросната призовка, заедно с останалите такива на подсъдимия. Същата заявила в с.з., че не помни такова нещо, но дори и да помнеше, не може чрез едно връчване - физическо действие, несъпроводено с писмена резолюция да бъде определяно лицето, което ще връчва съответните призовки. Писмените доказателства ясно сочат на кого е разпределена въпросната призовка и това не е подсъдимият, а В.. Невръчването на призовката няма да доведе до нищо

друго освен до по-тежки санкции за евентуалния нарушител, бил той Л., била тя жена му. От този факт, че е абсурдно и нелогично някой човек да даде сума, равна на санкцията, за действие, което по никакъв начин не облекчава неговото положение, а го влошава. В тази конструкция, която първоинстанционният съд се опитва да изгради в своите мотиви, за да достигне до извода за доказаност на обвинението, се крие нелогичността и противоречивостта на мотивите. Ако се приеме че подсъдимият е щял да ангажира друго лице за отмяна на акта то тогава невръчването или бездействието е абсолютно излишно. Тогава той трябва да бъде помагач на трето неустановено по делото лице, което няма как да бъде установено, защото няма никакви факти в тази насока и не се е провеждало разследване. По изложените съображения и изложеното във въззивната жалба моли да бъде отменена осъдителната присъда и да бъде постановена нова оправдателна такава.

В лична защита подсъдимият заявява, че е съгласен с изложеното от защитника му.

В последната си дума подсъдимият моли да бъде оправдан.

Софийския апелативен съд провери изцяло правилността на присъдата и за да се произнесе взе предвид, че Софийският градски съд е приел следната фактическата обстановка:

Подсъдимият С. Д. Б. със Заповед № 513з-2916/13.04.2016 година на директора на СДВР бил преназначен на длъжност „полицейски инспектор“ V степен в „Териториална полиция“ – Младост - встъпил на длъжност с акт от 18.04.2016 година.

Организацията на териториалното обслужване на гражданите била регламентирана в Заповед №3382з-68/2019 година на началника на 07 РУ-СДВР. Било предвидено териториалното обслужване на гражданите да се осъществява от полицейски и младши полицейски инспектори от „ТП“ - Младост, разпределени по райони и микрорайони. Съгласно т. 6 от заповедта Район 716 /„Младост 2“/ бил възложен за обслужване на подсъдимия Б. в

качеството му на полицейски инспектор и на Е. В. - младши полицейски инспектор, като подсъдимият отговарял за микрорайон 1, а В. за микрорайон 2.

Специфичната длъжностна характеристика на подсъдимия в т. 8 предвиждала: „Стриктно да следи за законосъобразното прилагане на административно-наказателните мерки и правилното им документално оформяне“, както и в т. последна „Изпълнява и други задачи, възлагани от служебното ръководство в рамките на предоставените му правомощия“.

Основните задължения на полицейския инспектор включвали и връчването на призовки, съобщения и книжа на гражданите, съобразно посоченото в чл. 84 от ЗАНН препращащ към чл. 178, ал. 1 от НПК „Връчването на призовки, съобщения и книжа се извършва от служител при съответния съд, орган на досъдебното производство, община или кметство“, като в ал. 2 е предвидено, че: „Когато връчването не може да стане съгласно ал. 1, то се извършва чрез службите на Министерството на вътрешните работи.“

На 25.07.2019 година в на 07 РУ-СДВР било получено служебно писмо/с рег. № 4332р-27734/2019 година на Началника на 03 сектор АО, отдел „Пътна полиция“ при СДВР ст. инспектор Б. С., с което били изпратени 3 /три/ броя призовки. Призовката по Преписка № СПУКС-2-080/2019 година по описа на ОПП-СДВР, касаела нарушение на ЗДвП, извършено с лек автомобил с рег. № *****. Същата следвало да бъде връчена на св. Л. С. Л., живущ на адрес: гр. ***, ж.к. „****“, бл. ***, ет. *, ап. **. Този адрес попадал в териториален район 716, обслужван от подсъдимият Б., съобразно Заповед №3382з-68/2019 година на Началника на 07 РУ- СДВР.Към 25.07.2019 година функциите на Началник група „Териториална полиция“ в Младост били възложени временно за изпълнение на св. Гергина С.. С писмена резолюция от 26.07.2019 година на С. писмото с рег. № 4332р-27734/2019 година на Началника на 03 сектор АО, отдел „Пътна полиция“ при СДВР било разпределено за изпълнение на св. А. Н. - полицейски инспектор, отговаряща за район 7110 /„Младост 4“/.

На Н. се възлагала отговорността на териториален принцип да раздаде на служителите от група „Териториална полиция“ - Младост, съдържащите се в писмото призовки за връчване, съобразно местоживеенето на посочените в

тях лица. Св. А. Н. лично предала призовката за св. Л. на подсъдимия Б., като попадаща в обслужвания от него район 716.

След като получил призовката от св. Н., подсъдимият Б. установил, че познава лицето, на което последната следва да бъде връчена - св. Л.. Подсъдимият Б. се сетил, че преди години е посещавал бл. 250 по повод на преписки, по които работел и че тогава се запознал за първи път със св. Л. и неговата съпруга. Освен това, двамата били собственици на домашни любимци от една и съща порода, по повод на което били обсъждали възможността да ги чифтосат, но последното така и не се състояло. Извън така посоченото, подсъдимият и св. Л. не поддържали контакти, нито били в близки отношения помежду си. След като установил, че следва да връчи призовка на лице, което му е познато, подсъдимият Б. решил да се обогати неправомерно, възползвайки се от служебното си положение и от задълженията, които са му вменени във връзка със същото. Подсъдимият Б. не пристъпил веднага към връчване на призовката на св. Л., а оставил същата на табло, закачено на стената в служебната му приема. Една седмица, в която подсъдимият не потърсил св. Л. за връчване на призовката. На 05.08.2019 година подсъдимият излизал в платен годишен отпуск. В последния си работен ден преди да излезе в отпуск - 02.08.2019 г. той позвънил от мобилен телефон с номер 0889240583 на св. Л., но той не отговорил на обаждането. По-късно същият ден св. Л. забелязал, че има неприето повикване от непознат номер и телефонира на същия. На позвъняването му отговорил мъжки глас, който се представил като Б., кварталния на ж.к. „Младост 2“. Тогава Л. се сетил, че му се обаждат най-вероятно собственика на дакела, с когото преди години искал да чифтоса собственото си куче. Б. попитал Л. дали притежава лек автомобил с номер****, на което последният отговорил утвърдително, след което го уведомил, че е необходимо да се яви в приемната му, тъй като имало призовка за него. Свидетелят Л. помолил подсъдимият да се срещнат в понеделник /05.08.2019 година/, тъй като му предстояло пътуване в провинцията, но подсъдимият му заявил, че е добре да се видят още същия ден. Дватама се уговорили да се срещнат в 18.00 часа в приемната на подсъдимия, като в края на разговора последният разяснил на свидетеля, че разполага с двуседмичен срок, за да напише възражение срещу призовката. Около 18.10 ч. на същата дата св. Л. се явил в приемната на подсъдимия, находяща се в ж.к. „Младост 2“, бл. 218, вх. 1, ет. 1.

Подсъдимият Б. бил облечен с униформеното си облекло, като в приемната нямало други лица, освен него. Подсъдимият посочил към таблото, на което била закачена призовката по Преписка № СПУКС-2- 080/2019 година по описа на ОПП-СДВР. Свидетелят Л. възприел закачената на таблото призовка, както и част от нейното съдържание, а именно че в същата били изписани трите му имена, регистрационния номер на собствения му лек автомобил марка „Хюндай“, модел „Теракан“ — *****, както и неговия адрес. Свидетелят Л. попитал подсъдимия Б. защо го е извикал, на което последният отговорил, че сред задълженията на кварталния е и това да връчва призовки на гражданите. Подсъдимият му казал също така, че призовката е за превишена скорост, като разяснил, че снимката е направена от „тринога“ и показва, че Л. се е движел със скорост от порядъка на 125 -130 км/ч. по бул. „Александър Малинов“, без да уточнява датата и часа на извършеното от него нарушение. Тогава, вместо да връчи призовката на св. Л., каквото било задължението му, произтичащо от посочените по-горе нормативни актове, подсъдимият заявил на Л., че има два варианта - първият да заплати на него „глоба“ в размер на 850 лева, за да му съдейства да не му бъде отнета книжката за 3 месеца, както и 12 контролни точки, а ако откаже да направи това - да му връчи призовката и да се оправя сам в КАТ. Свидетелят Л. отговорил на подсъдимия, че му се струва невъзможно да е шофирал с толкова висока скорост в градски условия, като допускал, че е възможно да е превишил същата, но не и с толкова много, колкото твърдял подсъдимия. Освен това на св. Л. му се сторило нередно полицейски служител да му иска пари по този начин, както и да заплаща глоба на ръка извън КАТ и то на кварталния инспектор, без дори да е сигурен, че е извършил твърдяното от подсъдимия нарушение. Тогава св. Л. помолил подсъдимия да му даде време, за да обмисли предложените му варианти, на което подсъдимият отговорил, че излиза в отпуск и му предложил да се срещнат отново на 08.08.2019 година, когато щял да се прибере в гр. София. Подсъдимият казал на Л., че при следващата им среща ще бъде цивилен, както и че ще го потърси от личния си телефон, като настоял свидетеля да приеме обаждането. След което подсъдимият и св. Л. се разделили, като подсъдимият не връчил призовката на свидетеля.

Свидетелят Л. разказал за случилото му се на свой познат, който го посъветвал да се свърже със св. Н. З., който бил техен общ познат. Последния

заемал длъжността „инспектор“ в сектор 01, отдел 01 на Дирекция „Вътрешна сигурност“ -МВР. Свидетелят Л. разказал на З. за срещата си с подсъдимия Б., за твърдението на последния, че свидетелят е шофирал с превишена скорост по бул. „Александър Малинов“, както и за поисканата му от подсъдимия парична сума. Свидетелят З. извършил проверка в системата на КАТ, в резултат на която установил, че в нея не е отразено твърдяното от подсъдимия като допуснато от св. Л. нарушение на ЗДвП.Междувременно на 07.08.2019 година св. Л. депозирал показания пред прокурор при СГП, в които описал подробно срещата си с подсъдимия Б. и предложените му от последния два варианта във връзка с връчването на призовката.

Свидетелят Л. подписал декларация по чл. 12, ал. 2 от ЗСРС, по силата на която дал съгласие спрямо него да бъдат използвани специални разузнавателни средства.

На 08.08.2019 година в 15.47 ч.подсъдимият позвънил от личния си мобилен телефон с номер ***** на телефона на св. Л. - ***** и двамата провели разговор, в хода на който Л. заявил на подсъдимия, че може да вземе фирмен заем, но шефът му е в отпуск, поради което все още не разполага с парите. Подсъдимият го успокоил, като му казал, че разполагат с време и поискал да се срещне лично с него още същия ден. Л. отговорил, че не може да излезе от работа, а след това има личен ангажимент с дъщеря си. Подсъдимият му казал да не се притеснява, както и че ще го потърси отново след 10 дни. Свидетелят изразил притеснението си пред подсъдимия от изтичането на срока за обжалване, както и от евентуалното отнемане на свидетелството му за управление на МПС, но Б. го успокоил като му казал, че нищо няма да се обърка и го посъветвал, ако някой му се обади във връзка със случая да каже, че е уведомен. След като разговарял със св. Л., подсъдимият Б. посетил работното си място. Тъй като по това време все още се водел в отпуск, подсъдимият Б. възложил на младши полицейски инспектор Е. В., с която обслужвали един и същ район да изготви докладна записка по преписка № СПУКС-2-080/2019 година по описа на ОПП-СДВР, в която да упомене, че е била извършена проверка на място за връчване на призовката, но лицето не е било намерено на адрес. Подсъдимият казал на Е. В. да напише в докладната записка, че св. Л. е във ваканция на море и ще се върне на домашния си адрес около 06.09.2019 година, както и че тези обстоятелства е научила от негов съсед на име М. И.. В., изготвила докладната записка на

базата на съобщените ѝ от подсъдимия Б. факти и обстоятелства, който бил на по-висока длъжност от нея, като я изпратила до началника на 07 РУ-СДВР.

Около 16.30 часа св. Л. разбрал, че ангажиментът с дъщеря му е отпаднал, поради което се обадил на подсъдимия с предложение да се срещнат. Двамата се уговорили да се видят на адреса на работното място на свидетеля, тъй като същият бил на път на подсъдимия. Около 17.30 часа подсъдимият пристигнал на паркинга на фирма „Транскапитал“ ЕООД, намиращ се в гр. София, бул. „Ботевградско шосе“ № 247 с лек автомобил марка „Сеат“, модел „Арома“ с рег. № *****. При тази среща, подсъдимият Б. обяснил на Л., че има близък полицейски служител от ОПП-СДВР, който отговаря за камерата, която го е засякла, но същият по това време е в отпуск, както и че не иска да работи с друг служител докато първият не се върне на работа, за да не се разчуе. Казал му още, че ще се договори с този служител, последният да провери дали наистина свидетелят е шофирал, защото на снимката ясно се виждал регистрационния номер на автомобила, но не и лицето на неговия водач. На въпрос на свидетеля какво ще стане с шофьорската му книжа, подсъдимият отговорил, че ще уреди нещата и книжката му няма да бъде качена за вземане. Добавил още, че е върнал призовката, която е следвало да му връчи, както и че е изпратил свидетеля на море. От своя страна Л. заявил, че ще разполага с парите още следващата седмица - вторник или сряда. Подсъдимият му отговорил, че няма бърза работа и ще го потърси отново, като го посъветвал за в бъдеще да комуникират чрез мобилните приложения като по-сигурни.

На 14.08.2019 година свидетелят Л. изпратил текстово съобщение на подсъдимия по приложението за мобилна комуникация „Вайбър“, гласящо „На линия съм“, а подсъдимият му отговорил, че се прибира на следващия ден. На следващия ден, 15.08.2019 година подсъдимият Б. изпратил по приложението за мобилна комуникация „Вайбър“ съобщение до св. Л. със съдържание „Кога ще можем да се видим“, „Днес-утре“. Последвало позвъняване от мобилния телефон на подсъдимия до този на св. Л. в 17. 42 часа. Двамата се уговорили да се срещнат на другия ден пред сервиз и магазин за гуми и джанти „Маргел“, находящ се в гр. София“, бул. „Александър Малинов“ № 18, като срещата била насрочена за 13.10 часа.

На 16.08.2019 година подсъдимият пристигнал на уговореното място в

13.10 часа. Подсъдимият обяснил на св. Л., че последният е преминал по бул. „Александър Малинов“ със скорост от 109 км/ч., както и че това се е случило на 18.05.2019 година в 19.16 часа. Отново му разяснил, че подобно нарушение се наказва с глоба в размер на 850 лева, отнемане на СУ МПС за 3 месеца и отнемане на контролни точки. Подсъдимият казал на свидетеля, че на 19.08.2019 година заминава на море, поради което сега бил момента да разреши неговия проблем. Л. го попитал какво се изисква от него, а подсъдимият Б. му отговорил - „парите“. Тогава свидетелят му отвърнал, че не носи парите в себе си, но може да ги набави до края на работния ден. Двамата се разбрали да се срещнат в приемната на подсъдимия в 18.30 часа, след което се разделили.

След срещата с подсъдимия, в 14.30 часа св. Л. предоставил на св. З. сумата от 850 лева - 17 бр. банкноти с номинал 50 лева, подробно описани със серия и номер. Служителят на ДВС-МВР описал банкнотите, след което ги предоставил на ДА „Технически операции“, където същите били маркирани със специално химическо вещество, което при пипане или докосване полепва по тялото, дрехите и вещите, като при облъчване с ултравиолетови лъчи флуоресцира в жълто-зелен цвят. От използваното специално вещество е изготвена сравнителна проба. След като били маркирани от служители на ДА „Технически операции“, банкнотите били предадени на св. Л. в 18.00 часа. За всички тези действия били съставени съответни протоколи. Около 18:15 часа, след съгласуване с органите на вътрешна сигурност и след дадено разрешение за използване на СРС, св. Л. телефонира на подсъдимия, за да го извести, че се намира пред приемната му. Преди да пусне свидетеля да влезе в приемната, подсъдимият Б. помолил колежката си Е. В. да отиде в другата стая, за да може да бъде насаме с Л.. След като В. се преместила в другата стая, подсъдимият поканил свидетеля да влезе в приемната. Подсъдимият Б. директно казал на св. Л. да му даде да преброи парите. Л. предал на подсъдимия Б. сумата от 850 лева — 17 бр. банкноти, с номинал от 50 лева, които предварително били белязани с флуоресциращо вещество. Подсъдимият Б. взел банкнотите и започнал да ги брои, след което ги оставил на маса срещу неговото бюро. Свидетеля Л. попитал подсъдимия какво ще се случи със снимката, на което Б. отговорил, че това било негова работа и да не се притеснява. Подсъдимият му казал също така, че е възможно да се получи и втора призовка за свидетеля, която също ще бъде разпределена на него, като

му казал да не се притеснява и за нея. След това двамата провели кратък разговор, свързан с домашните им любимци, след който подсъдимият Б. изпратил свидетеля до входната врата. След като последният си тръгнал, подсъдимият взел оставените от него на масата пари, дадени му от Л. и ги прибрал в предния десен джоб на панталоните, с които бил обут. Непосредствено след като прибрал парите в панталона си, в приемната влезли органи на МВР и подсъдимия бил задържан.

На място пристигнал и следовател от СО при СГП, който в присъствието на поемни лица извършил обиск на подсъдимия Б.. В предния десен джоб на панталона на подсъдимия се намерили и иззели 17 бр. банкноти с номинал от 50.00 лева, със серийни номера, подробно описани в протокола за обиск.

На 16.08.2019 година след изрично изразено съгласие от подсъдимия Б. било извършено освидетелстването му, в хода на което при осветяване на лявата и дясната му ръка с УВ светлина с дължина на вълната 254 нанометра и с 365 нанометра, се установило наличие на специфична жълта флуоресценция по дланите на двете му ръце, по пръстите на дясната и лявата ръка отвътре, както и отгоре на двете длани. От двете му ръце поотделно, били иззети обтривки, напоени с етилов алкохол и контролна проба.

Същият ден било извършено претърсване и изземване от кабинета на подсъдимия, в приемната на 07 РУ-СДВР, при което били иззети: мобилен телефон, марка „КСИОМИ“, модел „MDG2“ с ИМЕЙ на слот №1 за СИМ карта на A1 865181033083520 и ИМЕЙ на слот № 2 на Теленор 8651810330835338 в работещ режим с батерия към апарата; СУМПС № 271261037 на името на Т. Й. С., ЕГН *****; кафяв мъжки портфейл с поставена в същия лична карта №***** на името на С. З. С., ЕГН ***** , банкова карта № ***** на името на С. С. с банка издател Райфайзен банк, банкова карта №***** на името на С. С. е банка издател Асет банк, банкова карта № ***** на името на С. С. е банка издател Общинска банка.

Според заключението на изготвената в хода на досъдебното производство съдебно-техническа експертиза се установява, че от паметта на постъпилия за изследване обект - мобилен телефон марка „КСИОМИ“, модел „MDG2“, с IMEI на слот 1 № 865181033083520 и е IMEI на слот 2 е №

865181033083538, (тел. № *****) са извлечени данни за комуникация е телефонен номер ***** (+359*****) от регистъра на обажданията /приложение 1.7/, както и в приложението за комуникация „Viber“ /папка „Prilojenia/ObektOl/screens/viber“/.

Видно от експертното заключение, от така предоставения обект за изследване е извлечена информация за общо 1500 броя повиквания /входящи, изходящи и пропуснати/, седем от които са свързани с телефонен номер ***** - три входящи и четири изходящи обаждания, извършени в периода 02.08.2019 година - 16.08.2019 година. От експертното заключение се установява, че абоната с номер ***** (+359*****) е персонализиран от потребителя на мобилния телефон с името „Л. Дакел Бл.250“. Информацията, установена от приложение „Viber“ за комуникацията на потребителя на телефона с абонатен номер „*****“ и име „Л. Дакел Бл.250“, извършена в периода 14.08.2019 година - 15.08.2019 година е изобразена в експертното заключение под формата на екранна снимка.

В хода на досъдебното производство е назначена и изготвена и съдебно-техническа експертиза имаща за обект на изследване един брой звуков файл, записан на оптичен носител тип CD-R RID ATA 700MB. От експертното заключение се установява, че при анализа на метаданните на звуковия файл не е установена информация относно вид, модел и тип на устройството, на което е създаден. Формата на файла, както и- използвания кодек за компресия, са широко използвани в мобилните комуникации. Вещото лице е посочило, че евентуалната съпоставка между изследвания файл и тестов такъв, направен на предполагаемото устройство при същите условия и съвпадение на техническите характеристики /метаданни, кодеци, честоти и др./ биха могли да потвърдят, че изследвания файл е създаден на предполагаемото устройство. Според експертното заключение анализът на файловете атрибути за време - дата на създаване /timecreated/, дата на последна модификация /timemodified/ и дата на последен достъп /timeaccessed/ показва, че същият е бил достъпен и/или преместен от едно устройство в друго без промяна в неговото съдържание. Не са установени аномалии, които да говорят за външни въздействия или допълнителна обработка на файла след неговото създаване, като накъсване, изрязване или наслагване, изчистване или друга обработка.

Въз основа на заключението на назначената и изготвена в хода на досъдебното производство техническа експертиза за истинност Протокол №903/28.08.2020 година се установява, че представените за изследване 17 бр. банкноти от 50 лева са истински и представляват редовна емисия на БНБ.

По делото е назначена и изготвена физикохимична експертиза по Протокол № 19/ФЗХ-289, от заключението на която се установява, че по предоставените за изследване обтривки от лява и дясна ръка на С. Д. Б. /обект № 4.1/ е установено наличие на идентично по химичен състав вещество с това, с което са обработени банкнотите /обект №4.2/, както и че такова вещество не е установено по представената контролна проба.

В хода на въззивното производство подсъдимият даде обяснения относно реда на връчване на призовки, които не внесоха промяна в установената фактическа обстановка и по същество повтарят позицията му по това, че не е имал задължения и правомощия да връчва инкриминираната призовка.

Видно от изложеното промяна във фактическата обстановка, приета от първоинстанционния съд няма и настоящата инстанция не прие наличието на нови доказателства обуславящи такава.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

Изложената от първоинстанционният съд фактическа обстановка се установява от всички събрани по делото доказателства по един категоричен начин. Съдът подробно е обосновал приетата от него фактическа обстановка, която се подкрепя от наличните гласни и писмени доказателства, както и от заключението на експертизите.

Съдът задълбочено е анализирал всички доказателства по делото и правилно е дал вяра най-вече на показанията на св. Л.. Те са последователни и логични и са подкрепени от обективно установените факти посредством използването на СРС и иззетите от подсъдимия парични средства. Дадените от подсъдимия обяснения относно произхода на намерените в него средства правилно са игнорирани като негова защитна позиция. По същество защитата на подсъдимия не оспорва обективните факти – поводът за контактите между

Б.и Л. и обстоятелството, че последният е предал инкриминираната сума на полицейския служител. Обсъдени са всички възражения на подсъдимия относно това какви са били служебните му задължения относно връчването на призовката и им е даден обоснован и законосъобразен отговор. Обстоятелствено са обсъдени и показанията на Н. З. в контекста на отхвърлянето на обясненията на подсъдимия за повода да му се дадат паричните средства от Л.. Съдът задълбочено е анализирал обясненият на подсъдимия и правилно е посочил защо ги е отхвърлили в контекста на останалите доказателства по делото.

Поради изложеното въззивната инстанция счете, че делото е напълно изяснено от фактическа страна и по несъмнен начин е доказано участието на подсъдимия в деянието и това дава възможност да се направят съответните правни изводи.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Въз основа на приетите за установени фактически обстоятелства първоинстанционният съд е направил законосъобразни изводи за правната оценка на деянието, извършено от подсъдимия. Присъдата е правно обоснована. Основният съд е анализирал всички събрани доказателства и е направил верни изводи. Налице са достатъчно доказателства, които са дали възможност на съда да оформи правилно вътрешно убеждение, което е отразено в мотивите. В мотивите си първоинстанционният съд е изложил какви фактически положения е приел за установени и защо е сторил това, дал е отговор на защитната позиция на подсъдимия и възраженията на защитата и е направил законосъобразни правни изводи. Несъмнено подсъдимия в качеството си на длъжностно лице полицейски орган е приел дар - парична сума в размер на 850 /осемстотин и петдесет/ лева от Л. С. Л., за което е нарушил службата си - не връчил на Л. призовка. Съобразено е обстоятелството, че инициатор за получаване на парите е подсъдимият и обосновано е изключено наличието на провокация от страна на Л.. Поради това съдът е приложил правилно закона и правната квалификация на деянието на подсъдимия като престъпление по чл. 302, т. 1, вр. чл.301, ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

ПО ЖАЛБАТА на защитника на подсъдимия:

Настоящата инстанция счете, че жалбата е неоснователна.

Изложените в жалбата на защитника и пледоарията пред въззивната инстанция доводи се отнасят за твърдения за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила относно анализа на доказателствата от страна на първоинстанционния съд, за необоснованост на съдебния акт и за нарушение на материалния закон.

Оплакването за съществено нарушение на процесуалния закон е неоснователно. Първоинстанционният съд добросъвестно е анализирал наличните по делото доказателства и не е допуснал. Мотивите към присъдата са логически свързани и логични и не е налице твърдяното от защитата вътрешно противоречие. Съдът подробно е обосновал защо е признал подсъдимия за виновен и точно в какво се състои изпълнителното деяние на подкупа и за какво е взет от него. Не съответства на установеното по делото твърдението на което се позовава защита, че постр.Л. дал парите за отмяната или анулирането на акта му по КАТ. Сумата е била дадена за невръчване на призовката с обещанието, че и повторно няма да бъде връчвана като така се избегне влизането в сила на акта и прилагането на съответните санкции както глоба така и лишаване от точки. Да се търси обяснение в поведението на подсъдимия от това какво си е мислел и целял св. Л. е недопустимо, тъй като пострадалият се е възмутил от поведението на подсъдимия и веднага е уведомил органите на властта и от този момент неговото поведение е било насочено към изобличаването на подсъдимия и определяно от водещите разследването полицейски служители и на прокуратурата. Съдът е дал възможност на защитата да упражни пълноценно правата си, обсъдил е всички изтъкнати от нея доводи и им е дал аргументиран отговор. С оглед на мотивираното становище на съда за правната квалификация на извършеното деяние, не е налице твърдяното нарушение на процесуалния закон съдът да наложи административно наказание на подсъдимия, тъй като подсъдимият, според защитника му не бил извършил престъпление.

По тези причини настоящата инстанция счита, че не са допуснати нарушения на процесуалните правила относно пълноценното реализиране на

правото на защита, при анализа и оценката на доказателствата и при изготвянето на мотивите към присъдата.

Не е налице и необоснованост на атакувания съдебен акт. Съдът подробно е обсъдил установените факти по делото и те са в синхрон със събраните и проверени в производството доказателства и доказателствени средства. Не съответства на установеното по делото твърдението, че св. Н. е заявила, че не знае дали е връчила призовката на подсъдимия. Тази свидетелка последователно в разпитите си и в частност пред съда на 21. 02. 2022 г. заявява, че е връчила призовката на подсъдимия, като не си спомня точното място и начина./л. 8-10 от протокола/. Съдът подробно е обсъдил както показанията на свидетелите, така и обясненията на подсъдимия и това, което е приел за установено се подкрепя еднозначна от всички доказателства по делото, включително и събраните с помощта на СРС. Правилно е отхвърлено твърдението на подсъдимия, че Л. му дал парите да му ги пази. Това се опровергава както от показанията на св. Л., които са последователни и логични относно начина на договаряне, срещите, които са проведени между него и подсъдимия и обстоятелствата относно връчването на призовката.

Ето защо обжалвания съдебен акт е обоснован и подплатен с достатъчно доказателства, за да се направи верен извод относно случилото се и оплакванията на защитата са неоснователни.

Не е налице и твърдяното нарушение на материалния закон. Съдът е изяснил какво е длъжностното качество на подсъдимия. В кръга на служебните му задължения е влизало и връчването на призовки и това произтича от подробно цитираните и посочени законови разпоредби. Тези актове, независимо, че са общи, точно и ясно регламентират задълженията на служителите на МВР, какъвто е подсъдимият, по отношението връчването на призовки и книжа. Правилно е установено, че св. Н. е дала за връчване тази призовка на подсъдимия. Без значение относно предмета на доказване по делото е как се е стигнало преписката да се озове в Н. и как се е осъществявало административното заместване на ръководителите, заемащи длъжност над нея. По тези причини правомощията на подсъдимия и задълженията му да връчи инкриминираната призовка са в кръга на службата му и получаването на дар, за да не извърши това представлява подкуп. Неоснователно е възражението, че той нямал правомощия да отмени и

анулира административния акт, тъй като тези обстоятелства са извън предмета на доказване по делото. Правилно е прието от първоинстанционният съд, че подкупът е бил даден, за да се осуети връчването на призовката, а не за да се отменя акта на пострадалия за на. останалите разсъждения дали това е в изгода на свидетеля Л. или не излиза извън фактите по делото, но следва да се отбележи, че ако не бъде връчен акта, то той не може да влезе в сила и съответно след определен период от време административната отговорност се погасява по давност. Това дали е щял да бъде регистриран и издирван свидетеля в бъдеще са събития, които не могат да бъдат установени, а само предположения и възможности, които не може да бъдат определени конкретно. Както бе изтъкнато по-горе още от началото св. Л. се възмутил от поведението на подсъдимия и веднага е уведомил органите на властта, затова не следва след този момент от поведението му да се търси логика да избегне административната отговорност.

Поради изложеното подсъдимият от една страна е годен субект на престъплението подкуп., действал е с такъв умисъл и обективно е получил неследващ му се дар срещу отказ да изпълни задължение в кръга на службата му. Поради това не е налице нарушение на материалния закон и той е приложен правилно от първоинстанционният съд.

Поради това жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Съдът счита, че определеното на подсъдимия наказание с приложението на чл. 55 НК и условно осъждане е справедливо с оглед правната квалификация на деянието и е съобразено с тежестта на извършеното от него и неговите характеристични данни.

При служебната проверка не бяха установени нарушения на процесуалните правила, които да са основание за отмяна на присъдата.

Тъй като не са налице основания за отменяване или изменяване на присъдата, тя следва да бъде потвърдена

Водим от изложеното и на основание чл. 338 от НПК Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 32 от 24.02.2022 г. на Софийски градски съд, НО, 21 състав по НОХД № 1741 по описа за 2021 година.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано и протестирано пред Върховен касационен съд в петнадесетдневен срок от съобщаване на страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____